

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Vyšehradská 49, 128 00 Praha 2
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Léto 2012.

Červenec: Za rodiče očekávající narození postiženého dítěte.

Srpen: Za obrácení těch, kteří provádějí umělé potraty nebo k nim nabádají.

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Začíná léto, čas prázdnin, dovolených. Nijak ale neutichá naše modlitební úsilí. Červencový úmysl se týká těch, kterým je radost z očekávaného děťátka překažena informací o jeho možném postižení. Opaření hrůzou, navíc pod velkým tlakem „rozumného“ okolí, aby nedopustili narození takového dítěte. Jedna maminka, které se nedávno narodila holčička s Downovým syndromem, mě ujistila, že jí při zjištění postižení ani na okamžik nenapadlo jít na potrat: „Vždyť Pán Bůh miluje a chce i tyto děti.“ V srpnu pak pamatujeme na ty, kteří nabádají nebo tlačí druhé k potratu, nebo jsou dokonce jeho vykonavately. Pokud si snad myslíte, že se toto netýká katolíků, jste na omylu. Už vícekrát jsem se setkal s tím, jak „zbožní“ věřící, zvláště ženy, nutí své dcery k potratu!

Ale trochu veseleji. Třetího června jsme se sešli opět po roce na pouti Modliteb za nejmenší na Svatém Kopečku. Slunný den, milé setkání a společné modlitby. Požádal jsem otce biskupa Josefa Hrdličku, zda bychom mohli do tohoto dopisu zařadit text jeho homilie z poutní mše svaté. Souhlasil, a tak se vám do rukou dostává krásný text.

Přeji pohodové a požehnané léto!

Jiří Korda, kněz Kristův

Drazí poutníci,

prožíváme pouť hnutí *Modliteb za nejmenší*, a účastníme se jí v naději a očekávání, že Bůh nám otevře zdroj nových milostí, poznání a pomoci. Tato pouť pokaždé zapadá do období, kdy Církev slaví dva významné dny. Jednak svátek Navštívení Panny Marie, kdy chrám na Svatém Kopečku slaví své zasvěcení, a pak je to slavnost, a to velická dnešní slavnost Nejsvětější Trojice.

Oba tyto dny hluboce souvisejí i s tím, proč se zde scházíme jako hnutí těch, kdo se modlí za nejmenší a duchovně je adoptují. Zkusme hledat v celé Bibli, a těžko najdeme právě úchvatnější děj, kde by šlo o ty nejmenší, kteří nám i dnes tolik leží na srdci. – Právě setkání a objetí Panny Marie a svaté Alžběty překypuje chválou Boha a velkou radostí, vždyť obě tyto ženy, teta a neteř jsou v požehnaném stavu, a obě vědí přímo od Boha, jaké plány má Tvůrce s oběma dosud nenarozenými a toužebně očekávanými životy, a proč je posílá do světa. Dává jim matky schopné nesmírné zbožnosti, lásky a obětavosti. Vsazuje je do rodin, ve kterých se plně a krásně rozvinou. Nenarozené dítě Alžběty, Jan, se radostně projeví pohybem v lůně matky. Těžko najdeme v Písmě svatém na toto téma působivější vyprávění. Ukazuje posvátnost mateřství, rodiny i nenarozeného života a dokazuje i to, že od samého početí Bůh jasně ví, co sleduje životem každého dítěte, a to i ve stadiu těch nejmenších a dosud nenarozených. – Žádné náhodné shluky živých buněk, ale hlas Boží: „Už v matčině lůně jsem je nazval jménem.“ Ne, my nehlásáme ve světě nějaký svůj názor, ale svědčíme o Boží vůli, která se jasně projevuje a ukazuje, jak i my máme smýšlet a jednat věrní svému svědomí.

O slavnosti Nejsvětější Trojice zejména zde v naší Olomouci, kde je tolik vzácných památek, je jednou ze silných inspirací i klenot evropského baroka, divukrásné sousoší Svaté Trojice, které bere dech silou myšlenky, která z něho vyzařuje, a silou víry, která nám dává klíč k pochopení, co vlastně tato krása znamená.

Přitom všem máme mít na paměti, že toto sousoší je vlastně morový sloup, je to památník obětem moru v dávných dobách, strašlivé epidemie, které lidé nedokázali čelit vyspělou vědou, která tehdy neexistovala, epidemie, která kosila tisíce a tisíce životů, a druhé nutila bolestně oplakávat své drahé. – Řekli bychom tragedie, mor, jakýsi odpad života, a přesto se právě toto zlo stalo podnětem ke vzniku tak nádherného památníku, který hlásá: Je něco silnějšího, než smrt a utrpení, a to je Bůh, Pán života i smrti, Bůh, který dává věčný život, Bůh, který i nám dává vidět dál, než jen do chmurné reality vlastní zhouby a zániku ve smrti.

Mohli bychom říci, že např. dnes by všechny oběti rakoviny zasluhovaly také památník, protože úděl těch, kdo prošli touto přetěžkou nemocí a již donesli své kříže, je také silným svědectvím nejen o lidské bezmoci a konečnosti, ale i o často heroickém přístupu v nesení kříže u mnohých trpitelů, o jejich odevzdanosti do rukou Božích, i o statečné pomoci ze strany bližních. Nevím, kdo a jakým způsobem by dnes uměl ztvárnit takový památník jako výkřik naděje do této doby, který by byl útěchou a povzbuzením.

Ale teď už mířím k samotnému jádru toho, proč tu jsme. My víme, že náš národ za 55 let existence zákona, který umožňuje zabíjet a usmrcovat zcela bezbranné a dosud nenarozené děti, vlastní děti vlastního národa, má těchto nevinných obětí již hodně přes 3 miliony. (Jen za uplynulý rok jich bylo 24055). Kdo jim postaví pomník, těm nevinným, Božím tvorečkům, seslaným Bohem na tuto zemi pro naději a rozkvět její budoucnosti? Zde nejde o nemoc, kterou nelze vyléčit, jako je mor či rakovina, zde jde o čin lidí, kteří se rozhodli proti životu a proti zákonu Stvořitele. My je nechceme obžalovávat ani odsuzovat, spíše se chceme i za ně modlit, chceme před Boží tváří vyjádřit to, že s těmito nejmenšími cítíme hlubokou sounáležitost,

a že chceme na to zlo, které je usmrtilo a stále usmrcuje, odpovědět ještě větším dobrem. A jak nám Ježíš slíbil, víra i hory přenáší, i velehory našich lidských vin, které národ nese na svých bedrech, protože ty tři miliony nenarozených tvoří v našem národě jakési chybějící vakuum, které se zákonitě promítá do dalších osudů národa, ohroženého stárnoucí populací, kde chybí právě děti. Jak jinak by vypadal stav našeho národa, kdyby se tihle mohli narodit. Těm nejstarším z oněch 3 milionů by dnes bylo teprve 55 let, tedy věk stále výkonný. – Kolik by tyto děti už dnes měly svých vlastních potomků, oč nadějněji by vypadal populační vzorek národa, kde každá přinesená oběť rodičů by jim samým připravovala jednou důstojné stáří v opětované lásce vlastních dětí. Místo toho cítíme hrozby, ono tajemné vakuum, které neumíme vyřešit a překonat žádnými systémy ekonomickými, sociálními ani politickými. Existuje cesta a východisko?

Četl jsem v tisku názor k 100. výročí zkázy Titaniku, kde kdosi napsal, a nemusel to být ani křesťan, že dnešní Evropa jako světadíl se podobá lodi zvané Titanik, kde se takřka do poslední chvíle tančilo, bavilo, jedlo a pilo, a nikdo vůbec netušil, že za pár hodin celá tato sebevědomá loď, nepotopitelná loď, popsaná bezbožnými nápisy – půjde ke dnu. A že v podpalubí jedna komora za druhou se rychle plní ledovou mořskou vodou, která se stane hrobem tolika lidí.

Ale my zde v tomto nádherném chrámu, který je pro nás vždy jakýmsi pozdravem či předsíní nebe, nemíníme hlásat žádné pesimistické vize, křesťané budou vždy a za všech okolností nositeli naděje a radostné zvěsti. Ano, existuje cesta a východisko. My víme, že Boží Slovo hovoří i o jiné lodi, vzpomeňme na archu Noemovu, v níž Bůh zachraňuje ty, kdo jsou mu věrni, a poté co opadnou vody potopy, nad nimi rozklene duhu jako krásné znamení, že bude věčně pamatovat na svou smlouvu. – Velká útěcha. A to ještě není všechno. Víme, že Církev Kristova je loď, která se plaví dějinami a vlnobitím všech jejích bouří a ví, že brány pekelné ji nepřemohou. Ano, to je ona jediná nepotopitelná loď ve všech bouřích.

On, náš Bůh a Pán, probouzí i dnes naše svědomí, naše srdce, aby zaujalo jasný postoj jak obstát, co dělat, jak vydávat svědectví a odvážně bojovat na všech frontách za práva života pro nenarozené i pro všechny ostatní Boží děti, i týrané a zneužívané, i ty bezmocné, postižené a slabé Boží děti, mladé i staré.

A nezapomeňme, že kromě potřebných vnějších aktivit, je ještě účinnější ono skryté, nenápadné a na první pohled neviditelné svědectví, které vidí jen Bůh v našich srdcích, a to je ochota ke skutkům oběti, k ochotě žít naplno svou víru, věrnost manželů, růst víry a touhy po Bohu v nás samotných a v našich rodinách. To, oč usiluje i hnutí Modliteb za nejmenší, je cíl tak veliký, že se nedá zvládnout jen organizačně v lidské režii, ale jen a pouze spolu s Kristem, s Marií a celým nebem. Je zde přítomno s námi. Dýchá tu s námi. Všechno je možné těm, kdo věří.

A zatímco vše, co ignoruje zákon Boha Tvůrce, jde zákonitě ke dnu, je tu naopak i jiný směr. Ježíš volá: Až budu vyvýšen, potáhnu všechny k sobě. — Budeme dnes prosit s velkou důvěrou, aby nám Trojjediný Bůh, Otec, jeho Syn a náš bratr Ježíš, i Utěšitel Duch svatý, zjevil, co máme dělat a co od nás očekává. Kdo se ptá, ten se dozví, kdo tluče, tomu bude otevřeno, kdo prosí, dostává.

Přátelé, končí kázání, kde padlo mnoho slov a v bohoslužbě nastane vrchol, chvíle pro Jediné Slovo, pro Slovo, které se stalo Tělem a přebývá mezi námi. Slovo, které je Bůh uprostřed nás. Přijď, Pane Ježíši a dej, ať pochopíme vše, co nám chceš říci do naší doby a situace, a dej nám poznat, jak jsi nám blízko.

biskup Josef Hrdlička